

Sygn. akt VI Ka 1272/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

SO Jacek Matusik

Protokolant: protokolant sądowy –stażysta Anna Rusak

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 14 stycznia 2016 r. w W.

sprawy D. B. syna J. i Z., ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 14 lipca 2015 r. sygn. akt II K 178/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Michał Chojnowski SSO Jacek Matusik

Sygn. akt VI Ka 1272/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Charakter słusznie zarzuconego przez tego skarżącego uchybienia procesowego i wykazany wpływ, jaki miało ono na treść wyroku, ma tak doniosłe znaczenie, iż musiało skutkować – zgodnie z postulatem prokuratora - rozstrzygnięciem kasatoryjnym. Wobec konieczności uchylenia zaskarżonego orzeczenia merytoryczne odniesienie się do drugiej z apelacji - wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, a w szczególności do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych byłoby nie tylko przedwczesne, ale przede wszystkim wręcz niemożliwe, bo jak trafnie dowodzi obrońca w ramach drugiego z postawionych zarzutów – zaskarżone orzeczenie z powodu jego sprzeczności względem pisemnych motywów nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Trafny jest więc zarzut podniesiony w apelacji prokuratora dotyczący obrazu przepisu art. 410 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegającej, w rozpoznawanej sprawie, na uznaniu w sentencji wyroku D. B. winnym popełnienia czynu z art. 207 § 1 kk wyłącznie na szkodę A. S. i wyeliminowaniu z opisu czynu tak przypisanego podsądnemu przestępnemu działaniu także na szkodę małoletniego M. B. podczas gdy według treści uzasadnienia Sąd ten poczynił inne ustalenia faktyczne.

Przypomnieć, więc należy, iż wynikający z art. 413 § 2 pkt 1 kpk obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oznacza, że w opisie tym należy zawrzeć te elementy, które należą do jego istoty, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca i sposobu popełnienia czynu oraz jego skutków, zwłaszcza rodzaju i wysokości szkody. Zatem w przypadku występku z art. 207 § 1 kk do jego istoty należy określić, przeciwko komu z bliskich zostało popełnione. Znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku, w opisie przypisanego czynu, a nie tylko w uzasadnieniu wyroku. Tymczasem z treści pisemnego uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, iż uznał on, że oskarżony D. B. znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną A. S. oraz synem M. B., a o czym świadczą rozważania poczynione w tym zakresie w częściach pisemnego uzasadnienia przywołanych w apelacji przez prokuratora. Potwierdzeniem takich ustaleń faktycznych i dowodowych poczynionych przez Sąd I instancji jest także przedstawiona w pisemnych motywach rozstrzygnięcia argumentacja dotycząca wymiaru kary, z której wynika, iż Sąd ten wymierzył ją za przypisane oskarżonemu przestępstwo znęcania się nad pokrzywdzonymi: konkubiną oskarżonego - A. S. i synem - M. B.. Tymczasem w sentencji wyroku Sąd Rejonowy w ramach zarzucanego oskarżonemu czynu uznał go winnym tego, że „w okresie od 1 kwietnia 2013r. do 1 października 2013r. w N. znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną A. S. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wyzywał ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, upokarżał i wyśmiewał, wypędzał z domu, szarpał, popychał i pluł na nią tj. o czyn z art. 207 § 1 kk” eliminując – z nieznanych przyczyn - z opisu czynu przypisanego oskarżonemu działanie na szkodę małoletniego M. B.. Powyższe prowadzi, zatem do sprzeczności między treścią uzasadnienia wyroku, a jego sentencją, która to sprzeczność nie pozwala w ramach kontroli instancyjnej na zbadanie, czy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonych dowodów są prawidłowymi. Jeżeli bowiem uzasadnienie wyroku stanowi swego rodzaju relację z narady nad wyrokiem, to wobec wykazanej sprzeczności - o istotowym charakterze - w żaden sposób nie można ani odkodować faktycznie poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych ale tym bardziej dokonać kontroli ich trafności. Tak więc na aprobatę zasługuje także zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący obrazu art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku nie przystającego do jego sentencji albowiem na gruncie niniejszej sprawy powyższa rozbieżność nie pozwala na prześledzenie rozumowania sądu i ocenę, czy ustalenia poczynione odnośnie odpowiedzialności karnej D. B. są prawidłowe w odniesieniu do ujawnionego w toku procesu stanu faktycznego co niewątpliwie powoduje, iż Sąd Odwoławczy nie jest w stanie dokonać merytorycznej kontroli orzeczenia. Stąd konieczne jest uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji winien zatem przeprowadzić postępowanie zgodnie z wymogami procedury karnej, unikając wskazanych uchybień i przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 443 k.p.k., w tym co do ewentualnie orzeczonej kary.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Michał Chojnowski SSO Jacek Matusik